

MARIE REJFOVÁ

KDO MAŽE, TEN JEDE

KDO MAŽE, TEN JEDE

KDO MAŽE,

MARIE REJFOVÁ

TEN JEDE

Mystery Press
2019

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Marie Rejřová, 2019

Cover © Daniel Špaček, 2019

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2019

ISBN 978-80-7588-111-3 (pdf)

Knihy Marie Rejfové
v nakladatelství **MYSTERY PRESS**

Josefína Divišková

**KDO JINÉMU JÁMU KOPÁ
KOMU STRAŠÍ VE VĚŽI
KDO MAŽE, TEN JEDE**

Připravujeme
CO SE VLEČE, NEUTEČE

JEDNA

/ Sobota 3. 2., 11:50

1

Miroslava Dostálová nespokojeně pokrčila nos proti obloze. Polední slunce se schovalo za mraky a nedávalo ani v nejmenším najevo, že chce něco na téhle situaci změnit. Navíc se zvedl vítr a vmetl každému, kdo se odhodlal riskovat zdravím na běžkách, čerstvě napařaný prašan do očí.

„No, hezký,“ zabručel Karel Dostál, který stál ve stopě za ní. „Divím se, že vůbec někdo přišel.“

„Jako každý rok v tuhle dobu,“ pravila přes rameno.

Nechápala svého muže o nic víc než všechny zdravé a mobilní občany Brodu, kteří dali přednost sobotnímu programu v televizi před tradičním „šoupákem do Machtína“. V prostoru startu se těsnala necelá stovka nadšenců různého věku a pohlaví. A to bylo setsakramentsky málo. Lidé jsou líní, pomyslela si a vypjala prsa jako při sokolském nazdar. Jejich chyba.

„Právě. Mohla jsi to posunout na konec měsíce.“ Zabodl hůlky a vytáhl z kapsy zmuchlaný kapesník.

„Prosím?“

„Jsi jednou starostka...“ Zatroubil jako polnice.

Několik okolostojících se po něm otočilo – snad v úleku, že zmeškali start. Z hloučku lyžařů popíjejících horký grog u provizorního stánku se ozval pronikavý ženský smích.

Přešla vše s důstojným klidem.

Utřel si nos. „Bude to lepit...“

„Měl sis pořádně namazat.“

„Mazal jsem,“ odsekl.

Pokrčila rameny. „Asi špatně.“

„Zima je jako v psinci,“ nedal se.

„Zato na Čihátku – tam mají jistě teplo,“ pokývala hlavou a znovu si raději překontrolovala obsah velké koženkové ledvinky neurčitěho stáří. Náplasti, jelení lůj, telefon, vosk, mapa, doklady, dvě celozrnné tyčinky, pití, papírové kapesníky. Možná měla vzít obyčejné. Vypadá to, že Karel tu rýmu nepředstírá...

„Nemůžu za to, že mě pozval,“ ohradil se.

„Kdo a kam?“ doplužila k nim tmavovláska v červeném kulichu a spíše silou vůle než lyžařským uměním zastavila na špičkách Karlových předrevolučních sportenů.

„Josefíno!“ zvolal.

„Starý Kačírek vdává dceru a náš táta si myslí, že by si to užil daleko víc,“ zodpověděla její otázku Miroslava.

„Neblázni, švagře,“ pokusila se černovláska o mravokárný tón. „Veselit se s bandou nimrodů, když můžeš tužit tělo sportem?“

„Stojíš mi na lyžích – švagrová,“ štouchl do ní.

Neudržela rovnováhu a sedla si na zadek.

„Au! Co děláš?!“

„Ničíš mi vybavení.“

„Prosím tě,“ vyhrabala se s nadávkami na nohy, „oba s Mirkou vypadáte jako Hanč a Vrbata.“

„Jo,“ popotáhl. „Zmrzlí na kost.“

Miroslava byla se svou vizáží spokojená, tudíž se jí sestřina kritika nedotkla ani v nejmenším. Urovnala si ledvinku na zádech, aby jí světlezelená větrovka nedělala na bocích faldy.

„Nenapadlo tě, že bys měla trochu reprezentovat?“ rýpla si do ní Josefína.

„To si myslíš ty, nebo tví noví známí z Prahy?“ vrátila jí smeč Miroslava a pohlédla ke stánku. Všem dominoval vysoký šedesátník impozantního zjevu, který bavil dvě mladé ženy jakousi vtipnou historkou z lyžování na ledovci. Miroslava přemýšlela, jestli ji popouzí víc jeho dokonalý chrup v opálené tváři, nebo fluidum velkého světa, které kolem sebe šířil. „Kryštof Oplt osobně,“ neodpustila si štiplavý tón.

„Náhodou. Je v pohodě,“ opáčila Josefína.

Karel se probral z tichého odporu vůči všem akcím, které mu bránily sedět v teple u piva. „Kdo?“

„Kryštof Oplt,“ sykla Miroslava. „A neďívej se tam. Bude si myslet, že mluvíme o něm.“

„Taky že mluvíme,“ pokrčil rameny. „Vypadá sympaticky.“

„Vždyť to říkám,“ rozhodila hůlkami Josefína, divže neinzultovala dámu středních let stojící kousek od ní.

„Zavaž si pořádně boty,“ poradil jí Karel.

„Mám,“ ujistila švagra.

„Nikdy ses to pořádně nenaučila,“ poznamenala Miroslava.

„Protože jsi mi to blbě vysvětlila,“ usadila ji Josefína.

Miroslava upřela zrak na Josefíniny běžkařské boty. Jako starší sestra dostala od rodičů za úkol naučit malou Pepinu kličku. Povedlo se jí to jen napůl. Josefína to dál a dál motala po svém i přes výhrůžky vleklého mučení.

Chumel lidí před startovní čárou se zavlnil a na nízký stupínek vylezl tlustý pán v beranici se vzduchovou pistolí v ruce.

„Životní prostředí vás, jak tak koukám, nezajímá,“ podotkla Miroslava suše. Nechápatost jejich příbuzných bývala někdy opravdu nesnesitelná.

„Ale zajímá,“ opáčil Karel a zabalil se do šály až pod nos, protože začalo sněžit. „Zrovna teď je na hovno.“

Miroslava se nadechla, ale ať už hodlala říct cokoli, slova jí vzal z úst startovní výstřel. Rána přehlušila vše ostatní a někde za kopcem se rozvinula v mnohonásobnou ozvěnu.

„Co tam nahoře asi teď dělají?“ otočil se Karel k zalesněnému úbočí. Vítr k nim občas donesl vzdálené zvuky lesního rohu a jemu podobných nástrojů.

„Nehlobej a jed!“ zavelela Miroslava jako velitel dragounů. Mít šavli místo hůlek, tak svému muži dávno usekla půlky.

Vyrazili.

2

Když dav běžkařů odstartoval na patnáctikilometrový okruh brodskými lesy, Josefína si pořád ještě myslela, že ji čeká zábavný den. Zhruba po deseti minutách o tom začala pochybovat a o půl hodiny později nabyla přesvědčení, že zhyne. Většina účastníků zmizela kdesi vepředu a nebýt hlasitého „Píchej!“ kterým ji Miroslava v pravidelných intervalech doháněla k šílenství, spokojeně by si ustlala v závěji k věčnému spánku. Navíc houstlo sněžení a s tím i Karlovy lamentace, „že se to – krucinál hergot – lepí“.

„Do prkenný ohrady, já se na to vykašlu!“ zahřměl nakonec. Zastavil a sundal si jednu lyži. „Mám to celý obalený sněhem.“

Josefína se vedle něj svalila na bok a položila tvář na snůh. Srdce jí bušilo ve spáncích.

„Takhle se nikam nedostaneme,“ zakroutila hlavou Miroslava, na které byla znát jen nepatrná únava. Otevřela ledvinku a podala Josefíně láhev s vodou. „Nikdy jsi nebyla příliš fyzicky zdatná, ale netušila jsem, že jsi na tom až takhle špatně.“

„Nechte mě tu vlkům,“ zachrchěla Josefína a pokusila se napít trochu životodárné tekutiny. Vleže to byl nesnadný úkol a ona si nalila většinu vody někam za ucho.

„Tak si ale ustel jinam,“ houkl Karel, který se pokoušel kovovým koncem hůlky zbavit lyži zbytků sněhu a vosku, a zaposlouchal se. „Jedou sem lidi.“

„To je mi jedno.“ V tuhle chvíli se jí i rána špičkou lyže do oka zdála milejší.

„Odřeš si skluznici,“ připomněla Miroslava svému muži skutečnost, že si ničí běžky.

„To je mu jedno,“ zachrchlala znovu Josefína.

„Stopa!“ uslyšeli mužský hlas.

Vzápětí spatřili i jeho majitele – vysokého muže, kterého předtím viděli u stánku s občerstvením. Následovala ho blondýna kypřých tvarů šikovně zapasovaných do upnutých běžeckých kalhot a štíhlá dívka v tmavých brýlích. Její nakrátko střižené hnědé vlasy, ve kterých se zachytil padající snůh, zpola zakrývala čelenka.

Muž vyšlápl ze stopy těsně u Josefíny. „Říkal jsem si, že jste to vy,“ pravil. „Díky té čepici jste vidět na kilometry daleko.“

Usmála se, jako kdyby odpočinek ve sněhu byla naprosto běžná záležitost, které se pravidelně oddává, a s veškerou elegancí, jíž byla v této chvíli schopna, vstala.

„Nelo,“ pozdravila dívku s čelenkou a kývla na její společnici.

„Nevím, jestli se znáte s mou sestrou. Miroslavo, pan Kryštof Oplt, jeho přítelkyně Nela Martinovská a slečna Andrea Kolins. Manželé Dostálovi.“

„S paní starostkou jsem měl už několikrát tu čest na radnici,“ pravil Kryštof Oplt příjemně melodickým hlasem. „Dobrý den. Jak se máte? Pane Dostále,“ potřásl si s Karlem rukou.

„Zdravím,“ pronesla napůl úst Miroslava.

Kryštof Oplt se naklonil k Nele Martinovské. „Snažil jsem se paní starostku přemluvit, aby se zúčastnila naší oslavy dnes večer ve mlýně. Ale dala mi košem.“

„Opravdu nechcete přijít?“ obrátila se Nela na Miroslavu. „Nebude to nic velkého. Jen pár přátel.“

Miroslava na ni chvíli hleděla, jako by nemohla pořádně přečíst nápis na její čelence, a potom se přitočila k manželovi. „Měli bychom vyrazit. Počasí se rychle horší a zapadne stopa.“

„Vydrž,“ zavrčel Karel, který stále ještě vylepšoval jízdni schopnosti svých běžek. „Už to bude.“

„Takhle byste to neměl dít,“ pronesla Nela Martinovská a sundala si brýle. Za nimi se skrývaly velké pomněnkové oči rámované hustým obočím.

„Vím.“ Nechal všeho, oklepal si botu a vlezl do vázání.

„To je dřevo, nebo lamino?“ mrkla blondýnka poťouchle na Kryštofa Oplta.

„To jsou lyže, slečno,“ zahučel Karel. „Jedeme?“

„Kdyby to nevadilo, přidali bychom se k vám,“ obrátil se na něj Oplt.

„Pro mě za mě,“ pokrčil rameny.

„Budu dělat stopu,“ řekla Nela Martinovská a vyrazila první.

Karel s Miroslavou se vydali za ní.

Kryštof Oplt šťouchl blondýnku hůlkou do zaobleného pozadí. „Jed, Andrejko.“

„Nech si to,“ zahrozila na něj prstem.
„Teď vy,“ mrkl na Josefínu. „Posbírám odpadlíky.“
„Výborně,“ přikývla poněkud nejistě.
„Jeďte svým tempem,“ uklidnil ji. „Ještě jeden menší kopec, ro-
vinka a pak to bude z kopečka.“
„No právě,“ zašeptala spíš pro sebe.
Měla by mu říct, že neumí brzdit. A taky zatelefonovat Tvrdíkovi
a sdělit mu poslední sbohem.
Ale nakonec si to rozmyslela a srdnatě se odpíchla.

3

Během další půlhodiny zvládla dvě věci najednou – modlit se, aby přežila, a zaobírat se Kryštofem Opltem.

Přijel před pár měsíci s velkolepými plány přestavět mlýn po rodičích v malé vsi Machtín, která ležela nedaleko Brodu, a okamžitě se stal hlavní postavou drbů místních obyvatel. Postupně vyšlo najevo, že tenhle činorodý rodák vlastní pozemky v okolí města. Šuškal se, že by na nich měl vyrůst závod na výrobu laminátu, čímž uvedl do varu ochránce přírody v celém brdském pomezí a polovinu racionálně smýšlejících občanů Brodu. Josefína to okomentovala několika vtipnými douškami na svém facebookovém blogu a víc se o celou záležitost nestarala, dokud před základní uměleckou školou neza-
stavilo obrovské černé BMW.

Když pro tebe přijede auto, Josefínko, hezky se uprav a nepospíchej, rekla jí kdysi babička poté, co típla cigaretu do broušeného popelníku na okraji vany. *Milenec počká rád a policajti nakonec taky.*

Pamětlivá této rady otálela ve sborovně před zrcadlem pečlivě propočítanou dobu deseti minut, aby se vzápětí ocitla ve mlýně před prázdnou zdí, na kterou měla ztvárnit horské panorama. Výše honoráře, kterou jí Kryštof Oplt a jeho mladička partnerka Nela Martinovská nabídli, způsobila, že se z hodiny na hodinu rozhodla být krajinářkou a malovat kýče. Od toho dne ji téměř každé odpoledne vozilo z práce černé BMW s mlčenlivým řidičem Kalinou a její kolegové z pedagogického sboru zdárně předstírali, že je jim to jedno.

„Vedete si skvěle!“ křikl za ní Kryštof Oplt, když se jí nějakým zázrakem nepodařilo ani jednou spadnout. „Z Brodu je to sem asi šest kilometrů!“

Stopa v těchto místech vedla podél okresní silnice vedoucí z Brodu do Machtína. Kolem se nacházel smrkový les, z návětrné strany bičovaný stále novým a novým sněhem. Vítr sílil a štípal do tváře.

„Támhle jsou naši!“ zvolal.

V hustém sněžení rozeznala zbytek jejich skupiny. Čekali v místě, kde se k silnici napojovala odbočka vedoucí lesem na kopec zvaný Čihátko.

„Zdá se mi to, nebo slyším hudbu?“ zavolal Oplt, když s Josefínou zastavili u ostatních.

„Nezdá,“ zasmála se blondatá Andrea, „pasou se tam jeleni!“

Josefína nastražila uši. Měl pravdu. Harmonika, syntetizátor, elektrická kytara...

„Zvoní vám mobil,“ upozornila ji Nela Martinovská.

„Jejda,“ Josefína se probrala. Přendala si hůlku do druhé ruky a zuby si stáhla mokrou rukavicí. Telefon jí vibroval kdesi u pravého boku.

„Můžeme pokračovat, prosím?“ Miroslava si odhrnula větrovku na zápěstí, nevšimavá ke Karlovým toužebným pohledům, které vrhal k cestě na Čihátko. „Je třináct dvacet. Většina účastníků bude pomalu v cíli.“

Josefíně se konečně podařilo vydolovat mobil.

„Kde, prosím tě, jsi?“ zeptal se komisař Tvrdík. „Skoro tě ne-slyším.“

Mezitím se celé osazenstvo v čele s Nelou rozjelo a Josefína s nimi. Terén se začal podezřele snižovat a lyže nabíraly rychlost. „Kristova noho!“ vyjekla.

„Stůjte ve stopě, Josefíno, a nechte se vést! Jsem pořád za vámi!“ povzbudil ji Kryštof Oplt.

„Co je? Co děláš?“ staral se Tvrdík.

„Lyžujuuu!“ pištěla.

„Tak zastav!“

„To nejde! Jestli se mi něco stane, chci, abys věděl, že jsem tě měla docela ráda!“

„Za chvíli sjedeme dolů k Machtínskému potoku,“ křikl Kryštof Oplt. „Navrhuju se na další štreku v tomhle počasí vykašlat a dát si něco teplého do žaludku!“

V tu chvíli se ozvala rána a pak znovu. Při další za nimi cosi s ošklivým hvizdem zaletělo do lesa a Josefíně se rozklepaly nohy.

„No do prdele, co to bylo?!“ křikl Karel Dostál.

Andrea Kolins zaječela.

„Nezastavuj, Nelo, a jed!“ řval Oplt.

„To byly výstřely?! Josefíno!“ zaslechla Tvrdíka a pak už nic, protože jí telefon vypadl z ruky.

Mírný svah se změnil v solidní stráň a rychlost lyžařů se ještě zvýšila.

„Nohy do pluhu, Josefíno!“ křikl Oplt. „Vezměte si obě hůlky!“ Ty už ale také neměla.

„Vydržte, už budeme dole! Špičky k sobě!“

To se lehce řeklo. Jediné, co vnímala, bylo široké pozadí Andrey Kolins s nápisem *Rossignol*, které se k ní nebezpečně blížilo.

„Pozor! Jedu!“ zaječela a blondýna jen tak tak stihla uskočit.

Karel Dostál ovšem takové štěstí neměl. Když o pár dní později Miroslava o tom kotrmelci vyprávěla – v rámci domácí přednášky na téma „Když už musíš zabít sebe, neohrožuj při tom druhé“ – všichni žasli, že to odnesl jen Karlův kotník.

„Sakra práce,“ klel, když se mu podařilo vyprostit se zpod Josefíny a vyplivnout sních. „Bolí to jako čert.“

„Promiň,“ hekla.

Andrea Kolins zírala na vrchol svahu, odkud přijeli. „Pane Bože, co to bylo?!“

„Veletoč,“ odpověděla jí Josefína, která se pomalu soukala na nohy. Holé prsty pravé ruky jí začínaly omrzat.

„Někdo na nás střílel?!“ zajíkla se Andrea. „Kryštofe?!“ chytla Oplta za paži.

Ten mlčel a nespouštěl zrak z místa, odkud přijeli. Vršek kopce pod Čihátkem se však zahalil do bílé tmy.

„Nebud' hysterická,“ napomenula ji Nela. Sehnula se, aby si rozeprala vázání, a Josefíně neušlo, že i jí se povážlivě chvějí ruce.

„Tobě to přijde normální?!“ vyjela na ni Andrea.

„Ne, ale raději to budu řešit doma,“ odpověděla Nela.

„Policie Brod?“

Všichni se otočili k Miroslavě. S lyžemi opřenými o rameno a mobilem v ruce působila velice autoritativně. Napjatě sledovali její tvář, jako by to byl jediný pevný bod v tomhle zmatku.

Když vyřídila, co měla, pohlédla na Kryštofa Oplta. „Budu muset s rodinou využít vaší nabídky. Vzhledem k manžellovu stavu a počasí –“

„Samozřejmě,“ vzpamatoval se a ukázal mezi smrky. „Do mlýna je to už jen pár kroků. Vyklouzl z lyží a pomohl Karlovi na nohy. „Zvládnete to?“

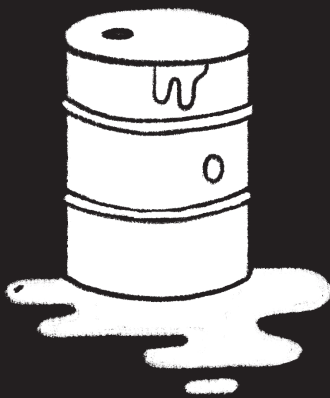
„Jo,“ přikývl Karel a zavěsil se Opltovi za rameno. „Mámo, lyže.“

„Mám,“ potvrdila Miroslava. „Josefíno?“

„Jdu,“ vydechla Josefína, stále ještě trochu otřesená z posledních událostí. Krok měla vratký, ale těšilo ji, že může jít po svých.

„Nelo,“ hekl Kryštof Oplt pod Karlovou vahou, „zavolej Kalinovi, ať se vrátí do mlýna.“

Jeho partnerka přikývla a následovala Andreu, která se už mezitím ztratila v mlází.

DVĚ

/ Sobota 3. 2., 13:30

4

Strážmistr Švec se protáhl a pohlédl z okna. Sněžilo čím dál víc, a on jen doufal, že zbytek pracovní doby přežije v kanceláři. A potom domů. Na svíčkovou, kterou včera nakládala Vanda. S deseti. Mohla by otevřít ty brusinky, co natrhali v létě na dovolené. Schovávala si je jako vzácnost pro návštěvy, ale když ji hezky poprosí... Spolkl sliny, které se mu nahromadily na jazyku.

„Tak ty lyže,“ vpadl do kanceláře rotný Procházka, „patří Jedličkovi, co dělá u technických služeb.“

Švec se do reality vrátil jen s velkým sebezapřením. „Proč to hlásil Bečvář?“

„Jedlička mu je včera večer půjčil na cestu do hospody,“ odpověděl Procházka. „Havlíčkovu nesolili, tak Bečvářovi poradil, ať to vezme k Jelínkovi zadem na běžkách.“

„Bečvář lyžuje?“ divil se Švec.

„Taky mi to bylo divný.“ Procházka se posadil k vedlejšímu stolu a rozbil si svačinu. „Při tý jeho váze.“

„A dojel tam?“

„Jo,“ přikývl rotný a zakousl se do rohlíku s uherákem. „Ale u Je-
línka se ožral jako doga. Domů odešel po svých a teprve dneska dopo-
ledne si vzpomněl, že nechal lyže v hospodě. Hned si to tam mazal,
ale...“ Máchl pečivem v marném gestu. „Měl jste slyšet, jak dole hulá-
kal. Prej je vzal čalouník Mrkvička, co tam s ním popíjel, a kdesi cosi.“

Švec ho chvíli pozoroval. „Procházka, kdy jste měl k svačině něco
jinýho než rohlík se salámem?“

„Tohle není svačina, ale oběd,“ trumfl ho v argumentaci rotný.
„Iva nevaří, co se narodil Honzík.“

„To bylo v září.“

„No,“ žvýkal rotný, div si nevykloubil čelist.

„Máte rád svíčkovou?“

Procházka znehybněl.

Na stole se rozezněl telefon.

„Tak máte, nebo ne?“ zeptal se strážmistr znovu a natáhl se
po sluchátku. „Švec.“

„Víc než sám sebe,“ zašeptal Procházka.

Hlas komisaře Tvrdíka, který se ozval ve sluchátku, strážmistra
nenechal na pochybách, že bude muset vyhřátou kancelář přeci jen
opustit. A to hned.

Telefon se vzápětí rozdrčel znovu. „Ano?“ pronesl úsečně stráž-
mistr. „Jsme na odchodu. Ano, vyřídte starostce... ano, já a Procház-
ka.“ Zavěsil.

„Jedeme,“ vstal.

„Na svíčkovou?“ ožil rotný.

„Do Machtína. Nejspíš se tam střílelo. Hned, Procházka!“

Procházkův obličej v tu chvíli Švecovi připomněl obrázek utr-
pení svatého Šebestiána, který měla jeho babička pověšený vedle

kredence. V tomhle případě to ale nebyly šípy římských vojáků, které způsobily rotnému tak obrovská muka, nýbrž rozkazy strážmistra Švece.

5

„Luidži!“ zaskřehotal hlas. „Luidži!“

Lukáš Litava se otočil na druhý bok a dal si na hlavu polštář. Andrea vyrazila s ostatními na lyže, a on se těšil, že si konečně dá pořádného šlofíka. Jenže to příšerné zvíře nehodlalo zmlknout. Nepomohlo ani prostěradlo, které přehodil přes klec. Jednu chvíli přemýšlel, že se vyspí dole v obývacím pokoji, ale seděl tam ten obrýlený pišišvor a něco sepisoval.

„Ukaž ptáka, Luidži! Ukaž ptáka!“

„Ten hadr pryč nedám – na to zapomeň!“ Lukáš se natáhl pro botu a mrskl s ní směrem, kde stála klec. Místo toho však trefil toaletní kuffík, ve kterém Andrea vozila šminky.

„Zameť si před vlastním prahem!“ uslyšel skřehotavou odpověď.

„Ty vole,“ ucedil Lukáš Litava, „tohle vážně nebudu poslouchat.“ Vstal a zamířil ke dveřím. „Kreténe!“

„Kreténe!“ zachrčela ozvěna.

Lukáš za sebou třískl dveřmi.

„Pane Litavo, prosím vás.“ U paty schodiště do podkroví spatřil drobnou paní v kuchyňské zástěře. „Prosím vás,“ opírala se o mohutný květináč s čímsi exotickým a totálně seschlým, „pomohl byste mi ho odnést nahoru?“

„Proč jste někomu neřekla?“ Tohle se mu vážně dělat nechtělo. Po čem toužil, byl klid na spaní a sklenička něčeho ostrého. A to v jakémkoliv pořadí.

„Pan Tobias by to neunesl,“ odpověděla zadýchaně. „Navíc vy jste mladší.“

Zašklebil se a sehnul se ke květináči. „A co ten týpek... Svátek? Má nahoře pokoj, tak... Hergot. Je to vážně těžký.“

„Opatrně, ať si nehnete s páteří,“ poradila mu.

Zatnul zuby a stoupal nahoru.

„Chtěla jsem ho poprosit,“ navázala hovor tam, kde přestali. „Ale utekl přede mnou na půdu.“

„Až tak?“ hekal dál. Zbývaly mu jen tři schody, ale ty se mu teď zdály jako špička Matterhornu. Ne, že by na něj někdy šplhal, ale viděl obrázek téhle hory v katalogu cestovní kanceláře *Exclusive Tours*, který přinesla Andrea minulou sezónu. Tenkrát odjela do Švýcarska bez něj. S kým – mohl jen hádat. Došli do podkroví.

„Snažil se, abych o něm nevěděla, ale slyšela jsem, jak tam chodí.“ Kývla na jedny dveře.

„Aha,“ Lukáš vypustil zbytek kyslíku z plic a postavil květináč na zem hned vedle schodiště. Potom se pomalu narovnal.

„Nechcete voltaren?“ prohlédla si ho. „Mažu si s ním kolena.“

„Whisky,“ řekl. Nebo vodku. Zvukomalebně to vyjde nastejno.

„Tak to bohužel musíte počkat, až se vrátí slečna Nela s panem Opltem. Na tak drahý alkohol nemůžu šahat,“ vrhla na něj soustrastný pohled. „Moment,“ ožila náhle, „v kuchyni mám rum!“

„To je dobrý,“ mávl rukou a soursal se po schodech dolů. „Chvilku se ještě natáhnu – než přijedou.“

„Jak myslíte,“ šla za ním. „Budu mazat chlebičky, kdybyste měl chuť.“

„Hm,“ sáhl po klice u dveří do svého pokoje.

„Kreténe!“

6

Černé BMW ujíždělo k Machtínu a jeho řidič tiše klel. Stěrače kmitaly na plný výkon, ale sníh narážel na přední sklo se stále větší intenzitou.

„Do prdele!“ sykl, když vjel do neidentifikovatelného výmolu, nyní schovaného pod vysokou vrstvou čerstvého prašanu. „Tady se nehrabe, nebo co?!“

Václav Kalina byl ve skutečnosti klidné povahy, ale stav silnic nižší třídy nesl pokaždé velmi těžce. A jelikož byl v posledních týdnech nucen jezdit více méně jenom po nich, jeho nálada dlouhodobě kulminovala u bodu mrazu.

„Tak fofrujte, fešáci,“ utrousil, když si ve zpětném zrcátku všiml policejní oktávky, která se ho snažila předjet, a přilepil se těsně k pravé krajnici. „Máte, koukám, nakvap.“

Druhou věc, kterou vážně neměl rád, byli policisté. Potýkal se s nimi od dětství, kdy vstoupil do party malých zlodějíčků terorizujících jedno nejmenované pražské sídliště. Honičky a skrývačky malému Vašíkovi odjakživa šly a on zdárně tříbil své schopnosti ošálit příslušníky veřejné bezpečnosti po celou povinnou školní docházku. Ze zlodějíčků se nakonec stali zloději a pouze díky náhodě, která mu postavila do cesty podnikatele s realitami Kryštofa Oplta, strávil ve vězení jen malou část produktivního věku.

Oktávka ho předjela a za okamžik zmizela Kalinovi z dohledu. Přidal plyn – díry, nedíry. Minul odbočku na Čihátko s úmyslem nepárat se s posledními dvěma kilometry, když spatřil džíp stojící

u kraje silnice a jeho majitele na bobku u levého předního kola. Zastavil před ním – nikoliv však z řidičské solidarity. V muži s heverem poznal Romana Martinovského, a ať už si o hostech svého zaměstnavatele myslel cokoliv, byl to bratr té slečinky Nely.

Vylezl ven. Možná se mu to jen zdálo, ale v jednu chvíli k němu dolehly tóny utahaného valčíku a smích. Zavrtěl hlavou.

„Zdarec!“ křikl, když se jakžtakž vyrovnal s náporem větru. „Neviděl jsem trojúhelník!“

Mladík v reflexní vestě narvané na tlusté khaki bundě zvedl zrak ke Kalinovi a potom se vrátil k práci.

„Já jen, že tudy projeli cajti,“ pokračoval s pohledem upřeným na mladíkův týl ostríhaný po vojensku nakrátko.

„Vím, všimli si toho,“ řekl Martinovský. „Ale aby zvedli zadky z auta, to je ani nenapadlo.“

„Klíč máte v kufru?“ Nečekal na odpověď a obešel džíp.

Roman Martinovský pustil zvedák a předešel ho. „Nic ve zlým, ale nemám rád, když se mi lidi hrabou ve věcech.“

Kalina zvedl dlaně před sebe a pomyslel si něco o zelených mozcích. „O co jste píchl?“ Dřepł si ke kolu. Přejel rukou vzorek pneumatiky obalený sněhem.

„Nevím.“ Mladík nasadil smířlivější výraz, vyndal z kufru klíč a podal ho Kalinovi. „Sundám z držáku rezervu.“

Kalina nahmatal místo, kde byla pneumatika poškozena, a o pár centimetrů dál našel cosi ostrého. „Jsou tu dvě díry! Vypadá to na hřebíky!“ houkl na mladíka.

„Jo!“ zavolal Roman od zadku auta.

Kalinovi se podařilo tu věc vytáhnout. Byl to zdeformovaný kus kovové spirály zakončený ocelovou ploškou s bodcem. Na plošce bylo vyraženo číslo osm. Pokrčil čelo a rozmáchl se, že krám vyhodí. Pak se na něj ještě jednou podíval a po krátkém zaváhání si strčil věc do kapsy. Takových měl doma plnou garáž, a nikdo neví, kdy by se mohly hodit.

Práce jim trvala déle, než oba dva sami chtěli. Fujavice k nim v pravidelných intervalech přinášela kromě dalšího sněhu i zvuky hudby – pravděpodobně se záměrem potěšit je při té lopotě.

„Slyšíte to taky?“ zeptal se Kalina Romana Martinovského. Pro jistotu.

„Slyším,“ odtušil mladík.

„Zkurvená zima,“ dýchl si na zmrzlé prsty Kalina.

„Jsou horší věci,“ pronesl Martinovský a dotáhl poslední šroub.

„Já vím,“ ušklíbl se Kalina, „tanky, miny, teroristi.“ Narovnal se. V padesáti by měl být fit jako tenhle nadupaný zajíc, ale cítil, jak ho bolí kolena.

Roman Martinovský k němu přistoupil. „Vsadím se, že si u Oplta taky přijdete na svý.“

„U pana Oplta,“ pronesl Kalina. „Vždycky – u pana Oplta.“

Stáli proti sobě a hleděli jeden na druhého. Roman Martinovský nejméně o hlavu vyšší a očividně v kondici. Václav Kalina loajální, semletý životem a děravou silnicí.

„Oukej,“ řekl mladík. „Jsme tu jako dva pošuci. Nevím jak vy, ale mě to nebaví.“ Otočil se a nasedl do džípu. Odpíchl se na plný plyn od krajnice a zasypal Kalinovy kalhoty sprškou sněhu.

„Inteligente,“ vyprávěl ho Kalina rozmrzelým pohledem, když lezl do auta. „Namachrovanej.“

Nadávat nemohl však už moc dlouho. Silnice se pozvolna svažovala do zalesněného údolí. Střechy Machtína nebylo v té sibiřii téměř vidět. Vesnice sestávala z několika chalup krčících se kolem malé návsi s kostelíkem a hasičárnou. U té zabočil doleva na cestu vedoucí k mlýnu.

I když se na první pohled jeho majitel snažil zachovat původní rustikální vzhled, Kalina byl přesvědčený, že se jeho zaměstnavatel i přeplacený inženýr architekt Vykroutil z Bubenče museli zbláznit. Situaci nezachránila ani sedlová střecha s pravými došky a betonový náhon, který obepínal budovu z jižní a západní strany.

Patrová stavba s podkrovím měla zvýšené přízemí, nad náhonem lemované terasou s dřevěným zábradlím. Na severní straně směrem k Machtínu se nacházel hlavní vchod, ke kterému se případný návštěvník dostal po širokém schodišti z leštěného mramoru. Poblíž stálo torzo mlýnského kola čekajícího na jarní instalaci truhlíků s muškáty. V tuhle chvíli však bylo napůl zasypané sněhem a působilo ještě žalostnějším dojmem než obvykle. Východní strana se nejtěsněji přimykala k lesu. Kromě dvojgaráže v suterénu, schůdků k bočnímu vchodu vedoucímu do kuchyně a dvou malých oken tu nebylo nic.

Na prostranství u mlýnského kola parkovalo několik aut. Kromě policejní oktávky a Martinovského džípu tu stál nízký červený sporták a cosi zeleného, co před mnoha lety mohl být opel. Kalina kolem té zrezivělé zelenkavé věci projel s despektem stejným, jaký cítil k vlastníkovu vozu Janu Svátkovi, a zahrnul za roh ke garáži.

Když zaparkoval BMW vedle stejně velkého dvojčete a za vozidly s tlumeným bouchnutím zapadla vrata, odemkl postranní vchod do kuchyně a s úlevou ze sebe setřásl snůh. Nikdo tu nebyl, ale slyšel hovor a vzrušené hlasy. Zamkl za sebou a klíče strčil do kapsy. Na stole uprostřed místnosti ležely tácy plné chlebiček a všemožných dobrot a on si až nyní všiml, že značná část prašanu z jeho oblečení spadla do misky s jakousi bílou hmotou. Zabořil do ní ukazováček a olízl ho.

„Česneková,“ zašklebil se. Tu neměl nikdy rád.

Potom vyšel do haly. Uprostřed stála hospodyně a s rukou na ústech strnule zírala do otevřených dveří další místnosti.

Beze slova paní Šimečkovou minul a vstoupil do obývacího pokoje plného lidí.

TŘI

/ Sobota 3. 2., 14:15

7

Ben Tobias úlekem až nadskočil na polstrované židli, když do pokoje vkráčel Opltův řidič Kalina.

Ostatně všechno, co se stalo během poslední půl hodiny, hrálo na jeho nervy nepříjemnou písničku. Celé dopoledne strávil v rozjímání nad úkolem, kterého se jako právník mezinárodní firmy na výrobu laminátu zhostil. Chystaný kontrakt s Kryštofem Opltem musí být bez poskvrnky, čirý jako jarní studánka. Už jen proto, že majitelem společnosti byl jeho otec, a on nehodlal u starého pána ztratit kredit. Dobré jméno *Tobias Laminate* fungovalo jako zákon a junior se jím úzkostlivě řídil.

A právě když poněkolkáté prošel stránky smlouvy a alespoň trochu se uklidnil nad polévkou, kterou mu se starostlivou péčí uvařila hospodyně paní Šimečková, přihrnuli se lyžaři a chvíli po nich dva policisté – strážmistr Švec a rotný Procházka.

„Prosím, klid!“ zavelel strážmistr a všichni v místnosti zmlkli. „Je tu někdo, kdo by mi dokázal ještě jednou a souvisle povědět, co se stalo?“

„Vždyť vám to tady celou dobu říkáme!“ bouchla do stolu ještě napůl hysterická Andrea Kolins. „Někdo po nás střílel!“

„Kde a kdy?“ zeptal se strážmistr věčně.

„Ježíš, jak to mám vědět?!“ hlas jí přeskočil do fistule. „Tam venku!“

Ben Tobias si posunul brýle na nose. Neměl ženy tohoto typu rád. Hlučné a vyzývavé, bez špetky noblesy. Což ovšem platilo i pro muže. Popotáhl, jelikož se k němu donesl odér levného tabáku. Kousek od něho stál jakýsi Jan Svátek, individuum ukrutně zanedbaného zjevu. Nezdravá pleť, ručně balené cigáro, pupek a vytahaná béžová vesta. Tohle byla kombinace, kterou estét, jako byl Ben Tobias, nemohl v žádném případě rozdýchat.

„Krátce před tím výstřelem jsem se dívala na hodinky,“ vstoupila do hovoru dáma v předpotopních pumpkách a větrovce. „Bylo třináct hodin dvacet minut. Přesně.“

Jak mu bylo krátce předtím osvětleno, nešlo o nikoho menšího než Miroslavu Dostálovou, starostku města Brod. Okamžitě nabyl přesvědčení, že to musí být velmi schopná dáma, protože takový post rozhodně nemohla zastávat díky svému vkusu v oblékání.

„Stalo se to kousek za odbočkou na Čihátko,“ připojil informaci Kryštof Oplt.

„Směřem sem, k Machtínu,“ dodal manžel starostky, který seděl na nízkém otomanu poblíž krbových kamen a hnětl si kotník.

Rotný Procháзка odtrhl pohled od objemného dekoltu Andrey Kolins a zapsal si nové informace do notesu.

„A ty výstřely,“ pokračoval strážmistr Švec. „Popsali byste, odkud přišly?“

„Od lesa,“ řekla žena, která v ruce žmoulala červeného kulicha.

Josefína Divíšková tu malovala jakousi podivnou fresku na zeď a Ben Tobias pořád ještě netušil, co si o nich obou má myslet. Kromě toho, že obraz má značně mělkého ducha a jeho autorka si maže ruce obyčejnou indulonou.

Strážmistr však očividně věděl, protože na její slova reagoval jen pozdvižením černého huňatého obočí.

Vypadá jako Lucifer, napadlo Bena Tobiase, nebo kovář Héfaistos. Ty tlapy...

„Třeba se ani nestřílelo,“ ozvala se Nela Martinovská, která celou dobu stála stranou skupiny a sledovala oheň v kamnech. „Sjížděli jsme z kopce a vítr nám foukal do uší.“

„No to teda střílelo!“ vrískla znovu Andrea.

Ben Tobias sebou trhl. Opravdu by měli tyhle ženštiny někam zavírat.

„Co se tu děje?“ zeptal se ode dveří Roman Martinovský.

Nela zvedla hlavu a upřela zrak na bratra.

„A vy jste kdo?“ vykročil k němu strážmistr.

„Martinovský,“ zahlásil mladík. „Roman.“

Divže nesrazil paty, vydechl Ben Tobias. Holt síla uniformem.

„Můj bratr,“ upřesnila Nela.

„Odkud jedete?“ zeptal se ho Švec.

„Viděli jste mě,“ zvedl koutek mladík. „Píchl jsem.“

„Vím,“ nenechal se rozházet strážmistr. „Nemáte trojúhelník v povinné výbavě. Ptám se, odkud jedete.“

Martinovský rozhodil ruce. „Z Brodu. Dojel mě Kalina a pomohl mi vyměnit kolo.“

„A Kalina?“ obrátil se na něj Kryštof Oplť.

„S tím bavorákem sem klouže nejspíš ještě teď,“ ušklíbl se mladík.

„Auto je v garáži, pane Oplte,“ nakráčel dovnitř Kalina a bouchnul za sebou dveřmi.

Tady je to jako na divadle, vzpamatoval se Ben Tobias z leknutí. Chudák ta milá hospodyně paní Šimečková. Zavřel jí přímo před nosem, neandrtálec.

„Výborně,“ přikývl Kryštof Oplt.

„Nic není výborně!“ vzplála znovu Andrea. „Vrah si běhá po lese, a vy tady jen tak stojíte!“

Strážmistr Švec se podíval z okna, za kterým řádila obstojná čina. Ať už si myslel cokoliv, bylo to nejspíš dosti peprné.

„Vezmu si auto a obhlídnu to ze silnice,“ pomohl mu s rozhodováním rotný.

„Ztratila jsem tam někde mobil, Františku,“ oslovila rotného žena s červeným kulichem. „A hůlky. A taky rukavici.“

„Vynasnažím se, paní Divíšková,“ rozhodil ruce v poněkud marném gestu.

„Stav se i na Čihátku a dej vědět. Mají tam dneska tu merendu a je možný, že chlapi nějak blbli s flintama,“ zkonstatoval nakonec Švec a vzal si od Procházky zápisník.

Muž s pohmožděnou nohou se nadvzděl, ale starostka ho nekompromisně zatlačila zpět do polstrování otomanu.

„Až se vrátíš, odvezeme Dostálovy na pohotovost,“ dodal strážmistr.

Když rotný odešel, Ben Tobias postřehl ve tváři nebohého zraněného muže opravdové zoufalství.

„Jsme tu všichni, nebo tu bydlí i další lidé?“ rozhlédl se strážmistr po přítomných.

„Ještě hospodyně,“ ozvala se Nela, „paní Šimečková.“

„A Litava,“ řekl Kryštof Oplt. „Kde vůbec je?“

„Co bys řekl,“ pokrčila nos Andrea Kolins. „Vsadím se, že někde hnípe.“

Ben Tobias usoudil, že by se měl také zapojit do diskuse se strážmistrem Švecem, a vstal. „Pan Litava je ve svém pokoji. Za celý den

sešel dolů všeho všudy jen jednou,“ blýskl se precizností svého pozorování. „Seděl jsem zde nad dokumenty prakticky celou dobu.“

Strážmistr si ho změřil od hlavy až k patě. „Pane...“

„Benjamín Tobias.“

„Pane Tobiasi,“ přitočil se k němu Kryštof Oplt. „Co se týče dnešního večera – nechtěl bych, aby ve vás tahle nepříjemná událost vzbudila nějaké pochyby –“

„Dobře,“ přerušil ho strážmistr a položil notes na stůl. „Zavolejte, prosím, někdo paní hospodyni a toho pana Litavu. Ostatní bych prosil o občanské průkazy. Sepíšeme to jednotlivě.“

„Řeknu paní Šimečkové,“ prohlásila Nela Martinovská. Protáhla se kolem strážmistra a vyšla z pokoje. Její bratr ji následoval.

„Bože,“ Ben Tobias se chytl za srdce – tam, kde mělo jeho sako ukrytou náprsní kapsu. „Mám doklady v pokoji. Omluvíte mě na okamžik, strážmistře?“

Švec mu pokynul a s důstojným klidem si sedl za stůl.

Ne, vnitřně se tetelil Ben Tobias, když stoupal po schodišti do patra. Ne, ne, žádný Lucifer, ani Héfaistos. Je to Caesar!

8

„Neutahuj to tak,“ zamračil se Karel Dostál na Miroslavu. Seděli na posteli v jednom z hostinských pokojů a on sípal bolestí s chodidlem v jejím klíně.

„Když to neudělám pořádně, tak to bude bez efektu.“ Stiskla rty a utáhla obinadlo ještě víc.

„Au!“ pokusil se ucuknout. „Odkrviš mi nohu!“

„Nebud' tak cimprlich,“ odbyla ho.

„Cimprlich,“ lehl si na záda. „Tohle jsi mi naposled řekla o sva-
tební noci.“ Miloval svou ženu, ale jako bývalá učitelka ze střední
školy dokázala být nečekaně brutální.

„Kdyby tě tak viděli kluci,“ zakroutila hlavou. „Láďu jsi poslal se
zlomeným prstem na noze k *Jelínkovi* pro pivo.“

„Netušil jsem, že ho to tak bolí,“ namítl. Znal své pubertální
syny Ladislava a Alberta dobře. A ještě lépe mimikry, kterými mas-
kovali lenost.

„Měl v očích slzy,“ připomněla mu.

„To má vždycky, když musí s Bertem něco udělat,“ odsekl. „Navíc
– je mladej a líp se hojí.“

„Manželská hádka po třiceti letech?“ vstoupila do pokoje Josefína.
Miroslava odhodila jeho nohu do peřin. „Po dvaceti.“

„Už?“ počítal v duchu Karel a cítil, jak se mu pomalu ježí vlasy
na zátylku. Zapomněl na to jako na smrt...

„Měli jsme výročí,“ řekla Miroslava. „Před čtrnácti dny.“

„Jéje,“ lekla se Josefína. „Tak proto ta amputace.“

„Vůbec ne.“ Miroslava vstala. „Rozčiluje mě Opltova domýšli-
vost. Prý bude poctěn, když se jako starostka města zúčastním pod-
pisu smlouvy, na základě které prodá pozemky té příšerné firmě
na laminát.“

„Tak to jsem si oddychl,“ zarískoval Karel.

Sekla po něm pohledem, za který by se nemusela stydět ani
Gorgona.

Zmenšil se na lůžku o pár centimetrů.

„Jako úřední osoba musím být nestranná, a on to moc dobře ví.
Co mi na to řekne zastupitelstvo?“ rozčilovala se dál.

„Tobě?“ opáčila Josefína. „Nic.“

„Kde bydlíš?“ zeptal se Karel Josefíny, aby odvedl řeč na bezpeč-
nější půdu.

Kývla na zed' za jeho hlavou. Potom ukázala palcem přes ramię: „Z druhé strany máte slečnu Andreu s přítelem Luidžim.“

„Pán je Ital?“

„Pán je blb,“ ozřejmila mu situaci. „Z Dejvic. Jmenuje se Lukáš Litava. Má IQ jako jeho sporták, co stojí před domem.“

„Červený?“

„Nízký,“ zasmála se. „Na patře je ještě Oplť s Nelou, její brácha a pan brejlička.“

„E?“

„Ben Tobias,“ vložila se do hovoru Miroslava. „Jeho otec hodlá zamořit Brod smradem a karcinogenním styrenem. Ale to je v pořádku, večer bude párty.“

Karel se nadzvedl na loktech. Kdyby se podávalo i pivo...

„Až dorazí rotný Procházka, jedeme domů,“ uřála jeho představy Miroslava hned v zárodku.

No to ne... sedl si úplně. Už toho začínal mít dost.

„Pěkná blbost v tomhle počasí,“ namítla Josefína.

„Já nikam nejedu,“ prohlásil rezolutně. „Jednou nás pozvali, tak co. Doma je zima a neodhrabanej sních.“

„Jsou tam naši synové,“ připomněla mu Miroslava.

„A taky zima a neodhrabanej sních,“ trval na svém. „Nebo myslíš, že některýho z těch holomek napadne zatopit?“

Vydržel další útok Gorgony a potom sledoval, jak si sedla a začala si systematicky rozvazovat tkaničky běžkařských bot. Zatímco na něj švagrová vrhala povzbuzující pohledy, dumal, co manželce říct. Kdyby si alespoň vzpomněl na to zatracené výročí...

Zaklepání na dveře vysvobodilo všechny přítomné z nepříjemného ticha. Josefína vzala za kliku a pustila dál Nelu Martinovskou s několika páry přezůvek v náručí. Na zápěstí se jí houpala igelitová taška.

„Přišla jsem se zeptat, jestli vám nic nechybí,“ položila náklad na malý stolek uprostřed pokoje. „Snad vám nějaké pantofle budou.“